

НАГРАЂЕНИ И ПОХВАЉЕНИ РАДОВИ СА ШКОЛСКОГ НАГРАДНОГ ТЕМАТА 2021/2022.

Прва награда:

Пун кофер школских успомена

Мало мира на великом одмору. Прође ми мисао да ће ускоро крај школске године, матура и сви на своју страну. Ови ходници, ова лица. Никада ми сећања неће овако навирати као сад.

Сећам се првог разреда. Доводе нас родитељи, објашњавају нам правила којих се морамо држати, а нама се игра вртела по глави. Ко мирно да седи цео дан и подигне руку ако има нешто да каже. Сећам се моје Гоце која ме није терала да се јављам. Схватила је да од тога неће бити ништа.

Није ми ни било јасно колико се бринула моја мама. Вероватно се плашила да син учитељице не буде најгори или међу најгорима.

Међутим, мени је у школи било све дозвољено. Учитељица млада и пуна разумевања. Током године сам био више бос него обувен. Све ме стезало и ништа нисам трпео. Сваки тренутак сам користио да испричам неку договорштину. Циљ је био да се другари окупе око моје клупе и да се смеју. Ако ништа друго, онда мојим вицежима или мојим маштаријама.

То моје почетно одушевљење школом се засигурно променило, рекао бих напустило, у петом разреду. Тада сам схватио да ће школа бити опасан притисак. Притискају те са свих страна и помињу реч одговорност.

Учење, домаћи, тестови. Још ме боли глава од помисли на домаће задатке, испитивања сваки час, без обзира да ли је обрада или утврђивање.

Писмени из српског права ноћна мора. Мама јури теме, а онда већамо као код врачаре која ће сигурно бити. Терају ме да пишем и учим неке које су ушли у ужи избор. Обично њих пет.

Какве сам среће, наставница бира нешто сасвим друго и онда у мом писменом задатку настају мешавине стилова и садржине свих припремљених састава. Сирота професорка сигурно је помислила да сам „одлепио“.

Договорштине са другарима ми терају осмех на лице. Лепак на столици за другарицу Лану која је одавала тајне, исечена јакна на часу техничког како би се проверио скалпел, врата на кабинету музичког која је држала једна шарка, прозор разбијен лоше направљеном грудвом и коначно петарде бачене у учионици због којих умало не добих исписницу.

Не бих да нешто заборавим. Нити бих желео да помислите како сам био незадовољан школом. Пред крај осмог разреда сам силом прилика променио школу и мислио да је свему крај. Остао сам сам. С друге стране, да се то није десило, остарио бих мислећи да је

учење право мучење. У новој школи сам схватио да је стицање знања могуће без опомињања, придике и претње. Истина је да сам имао кога да питам све што ме занима. Наставници су били ту за мене. Уважавали су моје мишљење. Научили су ме да је суштина важнија од безброј чињеница. Добио сам могућност да потпуно сам осмислим пројекат. Успео сам да повежем садржаје различитих предмета.

Коначно ми је било јасно да моја нова школа јесте по мојој мери. Другари из нове школе су бескрајно духовити, отворени и искрени.

Звони. Одмор је завршен. Да ли ће овако звонити и након последњег часа моје основне школе?!

Сва ова сећања ћу спаковати у кофер успомена и понети у даљи живот. Ништа не смем заборавити.

Слатке тајне ћу сакрити у посебне џепове. О њима сада ни речи.

Ђорђе Андрић, 8. разред, Рехабилитација

Блиски или удаљени у школи „на даљину“

Пре две године, када сам изашао из болнице и завршио лечење, родитељи и бивша разредна су ме пребацили у школу „Др Драган Херцог“.

Иако је корона већ харала и сви моји другари су имали наставу на даљину, ја сам се први пут сусрео са таквом наставом у новој школи. Све је то за мене било ново и неуобичајено. Нисам могао замислити да имам часове преко компјутера уместо у учионици и клупи. Сваким даном сам се све више навикавао на нове наставнике и наставнице и схватио сам да их више и боље познајем него наставнике из старе школе. Увек би ме питали како сам, јесам ли уморан и причали би са мном о неким другим стварима које нису биле у лекцијама које сам учио. Било ми је занимљиво на часовима и сви су се трудили да ми помогну да што боље схватим градиво. Са неким наставницима сам осећао блискост. Често је „ускакала“ и моја млађа сестра да махне наставницама „које је воле“, како је тада говорила.

Толико пажње, подршке и разумевања нисам никад имао у старој школи. Док су моји другари гунђали и негодовали због наставе на даљину, ја сам био пресрећан јер сам имао сјајне наставнике.

Марко Јовановић, 7. разред, Кућна настава

Друга награда

Будућност

Будућност...Будућност звучи као празнина, неизвесност, тишина. Без обзира на све, ми размишљамо о њој, али понекад са страхом шта доноси. Кроз живот сваког човека прође милион различитих ствари и осећања. Некоме је будућност као што замишљамо, срећна и пуно радости, а некоме тужна и пуна бола. Не знам да ли треба да се о њој размишља и

нада нечему бољем, или препустити судбини. Неки људи кажу да срећу у будућности човек сам тражи и бира. Можда је то тачно, али свака сутрашњица за човека представља и једну велику мистерију коју ретко ко може открити.

Преда мном је моја будућност, нејасна али стварна, а иза мене само успомене. Свако би волео да се у њему рађа само осећање среће, али у реалном животу то није баш увек могуће. Да бисмо остварили своје циљеве, скрећемо са утабане стазе којом смо раније пролазили и тако откривамо неке нове животне стазе. Ипак, пре него што пођемо да тражимо срећу и више од живота, треба да се запитамо да ли смо срећни или не, да ли се, можда, понашамо нескромно и себично тражећи велике ствари? Зато се морамо потрудити да се прилагодимо ономе што нам живот и будућност доносе.

Када упоредим свој живот са животом појединих особа, схватам да се у животу све стиче на овај или онај начин. Хиљаде људи на свету нема најбоље услове за живот, хиљаде деце нема сопствени кров над главом, храну. Да, бојим се своје будућности. Сваким даном све више ћутим и дрхтим попут ластавице. Желим да овај страх нестане, желим, желим што лепшу будућност! Свестан сам да могу пуно да добијем, али још више да изгубим. И имам свој циљ, своју чежњу и жеље, зацртане путеве... Својом вољом и вером ћу успети да себи створим што бољу будућност. Сигурним корацима ка бољем сутра...

Јован Гвоздић, 8. разред, Одељење на даљину

То јутро ме је подсетило на...

Све се одиграло за овај викенд. Устала сам рано ујутру насмејана и наспавана после дуге времена. Одмах сам знала да је то нешто другачије јутро од осталих.

Пошто живим на осмом спрату у згради, видим дрвеће и зграде који су далеко. Одједном, дрво поред нашег прозора обасјало је сунце и било је магично. У петак сам цео дан мислила на деку. „И кад мене више не буде било, слаћу сунце сваког дана мојој породици”, говорио је. Дека ми недостаје сваког дана и стално мислим на њега. Звао се Павле и само је он био жив од маминих родитеља. Имао је зелене очи, врцкав осмех и био је много висок. Волео је да нас забавља и моја сестра Ана је била највише везана за њега. Једино нисам волела што је много пушио, јер то није здраво. Губитак деке ме је много сломио и приметила сам да смо од тада сви другачији. Ана је много тиша, мама је тужнија, а ја сам више емотивна, све ме изнервира, планем, смејем се и много плачем. Деку бих волела да вратим и да упознам мамину маму и њену осталу родбину, коју нисам успела да упознам. Све ме то изједа изнутра.

Неке особе не цениш довољно док их не изгубиш. Ја нисам имала прилике да деки кажем и докажем довољно колико га волим, али рећи ћу му једном, кад се поново видимо.

Милица Нешковић, 8. разред, Церебрала 2

Трећа награда

Она је улепшала моје детињство

Моје детињство није баш најсрећније као код друге деце.

Увек смо живели тешко. А онда је мама одлучила да остави тату. Постала је главна особа у мом животу.

Откад смо се вратили у Србију сами, она је сваки дан својим понашањем мене чинила срећним. Стално смо ишли негде, све ми је куповала и много је радила, некад и цео дан да би мени купила скупе игрице које сви имају.

Онда сам се ја разболео. Доктор је њој рекао да ја имам рак. Она се насмејала и рекла ми да рак добијају само најјача деца. Престала је да ради и са мном ишла у болницу и још увек иде. Али не знам како ми све купи јер не ради. Само се насмеје кад је питам и каже: „Има мама за тебе увек.“

Сама се игра са мном пошто ме другари избегавају и кажу да сам ћелав и болестан. Али ја имам њу и надам се да нас неће нико раздвојити. Она ми је улепшала живот и кад победим рак, идемо на море.

Моја мама се увек смеје и зато је мени са њом најлепше, чак и у болници.

Андрија Јанковић, 5. разред, Онкологија (онлајн настава)

Радост моје породице греје ми срце

Породицу чине људи којима можете веровати и на које се можете ослонити. Моја породица је баш таква.

У мојој породици љубав је увек на првом месту. Мама је брижна и њене нежне руке ми пружају најлепше загрљаје. Са татом је увек забавно. Стално је расположен за игру и испуњава нам бројне жеље. Мој брат близанац ми је најбољи пријатељ. Понекад се посвађамо, али се и брзо помиримо. Знамо да само уједињени можемо победити у свему.

Све велике празнике слаavimo са широм породицом коју чине бака, деда, ујак и његова породица. Ти дани су увек испуњени смехом и радошћу. Моја бака има пуно љубави за мене и брата и увек у џепу има неки слаткиш за нас. Мој деда је за мене прави јунак. Памтим његове бројне приче.

Моја породица је моја радост, моја највећа срећа. Као што је сваком птићу најлепше у свом гнезду, тако је и мени у мојој породици. Знам да увек могу да рачунам на њу и да ће ми сви помоћи да се осећам боље.

Стеван Стојаковић, 5. разред, онлајн настава

Радост моје породице греје ми срце

Моја породица је моја радост, моја највећа срећа. Врло радо ћу вам причати о њој.

Моја породица броји четири члана: мама, тата, брат и ја. Наша кућа је пуна смеха, шала и позитивне енергије. Реч радост је чест гост у нашем дому.

Највише се радујем викенду када смо сви код куће и организујемо себи време које ћемо искористити на најбољи могући начин. Мама и тата уз јутарњу кафу праве планове за предстојећи викенд. Онда се консултују са мном и братом и заједно доносимо коначну одлуку. Увек неко од нас има неки занимљив догађај који препричавамо једни другима и смејемо се до суза. Нема ништа лепше у животу него што је срећна породица. Највећа радост је када смо сви насмејани, весели и здрави. Такво стање ми греје срце и чини ме јако срећном. Наравно, постоје тренуци када не иде баш све по плану и када се појави нервоза, али је све то нормално у животу и све то брзо прође.

Радосна и срећна породица је нешто најлепше у животу. Ја сам много срећно дете које расте у једној дивној породици која ми греје срце.

Ана Пеливановић, 7. разред, Онкологија (онлајн настава)

Посебна награда

Мој тата

Тата, отац, родитељ...Има више назива за једну од најбитнијих особа у животу. Ја ћу се потрудити да вам овом саставу што боље опишем мог тату.

Мој тата се зове Дражен, има 34 године. Био је доста млад кад сам се ја родио. Висок је, има плаве очи и светлосмеђу косу. Кажу да сам исти као он. Онда, кад ме питају на кога сам леп... па на тату, логично.

Као и свако друго дете, ја много волим свог тату. Он је мени нека врста идола јер је велики борац. Тата болује од хемофилије, не знам тачно шта је то, осим да је нека врста болести крви. Због повреда из детињства има проблеме са неким зглобовима, али њега то не спрачава да сваки дан марљиво ради и зарађује.

Он је много весела и позитивна особа, нас двојица смо најбољи другари. Мој тата много воли аутомобиле, што сам и ја наследио од њега. Сањамо да једног дана имамо свој ауто из снова. Тата се бави дубинским прањем аута и мене учи да радим са њим. Иначе, ја мог тату не зовем тата, него по имену, Дражен, јер га доживљавам као најбољег другара. Он је много добра особа, воли да помаже другима. Пошто моји мама и тата не живе заједно још од кад сам био мали, ја сам већи део детињства провео одвојен од тате. Сад много волим да будем код њега и да надокнађујемо све пропуштено време. Тата је имао тешко детињство и сад се труди да мени пружи све и да не доживим неке ствари као што је он. Пошто сад живим са татом, волим увече да гледамо филмове, једемо кокице, причамо о свему и смејемо се. Он уме да ме орасположи и да ме утеши, има стрпљења. Уме повремено да буде строг и да ме казни. Мада, мени се више чини да понекад глуми да је љут. Често после напорног дана седимо као два другара, слушам га док препричава неке своје доживљаје и саветује да не правим неке глупости као што је он кад је био млађи. Мени је све то смешно и заимљиво.

Имао бих ја још много тога да пишем и кажем о њему, али то не би стало ни на сто листова јер је мој тата много велики у мојим очима. Рећи ћу само да је мој тата најбољи тата на свету и да сам поносан што сам баш ја његов син! Тата, воли те твој Алекса.

Алекса Кукић, 4. разред, Кућна настава

Похваљени радови

Моје школовање

Поздрав! Моје име је Марко Спасојевић, имам 14 година и тренутно идем у ОШ „Др Драган Херцог“ и сада, пошто сам при крају основне школе, желео бих да вам напишем

Дана 01.09.2014. године, стајао сам у свом дворишту сав поносан и сликао се са својом породицом, пред полазак у школу. Школа у којој сам почео своје школовање зове се ОШ „Лаза Костић“ у Ковиљу. То је био веома важан дан за мене, јер сам тога дана отворио једну нову страницу у свом животу. Тог јутра мама и тата су ме отпустили заједно до школе и сећам се како сам мирно стајао и чекао да по први пут уђем у своју учионицу. Ушао сам тамо и тај дан смо сами изабрали са киме ћемо да седимо. У мом одељењу било је двадесет троје деце а троје од њих сам познавао још из вртића. Тај дан смо имали само два часа где смо упознавали једни друге и причали о школи, плану и програму. Та школска година је протекла лепо и могу рећи да сам се тек упознавао тад са новим другарима и новим начином живота. Други разред је такође био супер, имао своје пријатеље са којима сам се дружио и заједно са њима враћао из школе. Трећи разред исто. Пред полазак у четврти разред било ми је тешко и осећао сам се лоше. Сео сам у кола и кренуо са татом у Нови Сад где су ме задржали у болници и саопштили ми да имам леукемију и да један дужи временски период нећу моћи да идем редовно у школу. Зато сам цео четврти разред, док сам боравио у болници, имао учитеља запосленог у болници кога смо сви звали Уча. И поред хемотерапија, сваки час који смо имали није могао да прође, а да се ми нисмо шалили и смејали се. Тај период није био лак за мене, али ми је било драго што сам успео да завршим четврти разред иако су услови били тешки. Лекари су ми рекли да ћу морати да идем у Београд на Институт за мајку и дете „Др Вукан Чупић“ због трансплантације. Отишао сам у Београд са породицом и док сам боравио тамо, размишљао сам о наставку мог школовања и нисам знао шта ћу са тим. Након што су ми саопштили све о мом даљем лечењу, у мој живот је дошла једна сасвим нова школа и нови принцип рада са којим сам се суочио. Школа се зове ОШ „Др Драган Херцог“ и била је феноменална јер ми је стварно помогла не само у школовању, него и да мој живот добије нови смисао. Наставници су били сјајни и нисам имао никакве замерке. Увек су ми излазили у сусрет у тешким ситуацијама. Упознао сам и јако добре другаре, који су били у истој или сличној здравственој ситуацији као ја, са којима се редовно и данас чујем. Хвала ОШ „Др Драган Херцог“, хвала свим наставницима који су ми вратили наду и веру за школовање. Због њих ми је време брже протицало и мање сам мислио на своје проблеме.

Ускоро завршавам осми разред и мислим да је било потребно да се овако нешто напише. Док сам све ово писао, имао сам малу кнедлу у грлу јер знам кроз шта сам све прошао и да у свему томе има и неких лепих тренутака које сам доживео током мог школовања. Ипак, један од најлепших тренутака био ми је одлазак на екскурзију где сам први пут уживо видео моје наставнике и моје другове.

Марко Спасојевић, 8. разред, Одељење на даљину

Моја екскурзија

Дан као и сваки радни дан, али овај је био мало другачији. Разредна нам је јавила да имамо матурску екскурзију и сви смо једва чекали.

Дошао је тај дан и ако сам ја мало каснила на екскурзију и касније дошла, то није правило никакав проблем. Дошла сам у манастир Жичу и видела неке од својих онлајн другара и неке нове сам упознала за које нисам ни знала да постоје. После ручка у манастиру кренули смо до Студенице и конака и тамо сам се дружила са куцама. Отишли смо до манастира Градац где смо певали, причали, јели и упознавали се још више.

После тога сам са новим пријатељима била увече напоњу и било је баш лепо. Вратили смо се у конак и тамо смо певали и дружили се. Следећи дан у исто време и последњи дан, пењали смо се на Испосницу. Било ми је доста тешко јер се доста умарам због моје болести, али сам на крају успела доћи до Испоснице. У првој испосници смо упознали једног дивног монаха који нам је причао приче које је доживео у Хиландару. Послужио нас је слаткишима, а старије кафом. Вратили смо се у конак, спаковали и кренули. Смејали смо се и причали занимљиве догађаје и играли игре у аутобусу.

Ову екскурзију ћу дуго памтити јер сам упознале своје другаре и наставнике иза екрана и много других добрих људи из различитих крајева Србије.

Исидора Николић, 8. разред, Одељење на даљину

Збогом мојих петнаест година

Ми са петнаест година већ постајемо одрасли људи, завршавамо основну школу, крећемо у средњу и мењамо друштво. У средњој школи упознајемо нове људе, заљубљујемо се и склапамо пријатељства која чак могу да трају и цео живот.

У основној школи ми је било прелепо, наставници су били супер и биће ми јако жао када је будем завршила. Мало се и плашим средње школе, некако, осам година учиш са својим пријатељима и одједном нови људи, ново све. Знаш да ће се свима нама путеви разићи и знаш да се више нећемо толико дружити, са неким се можда више никада нећу ни чути. То је нормално, зар не? Нормално је да ће нам се путеви разићи, на пример, Марко воли информатику и вероватно ће уписати ИТ школу, Исидора воли ликовно и уписаће уметничку школу, ја волим медицину и уписаћу медицинску школу. Видите, сви имамо другачија интересовања и никоме се путеви не подударују. Али добро, и то је нека врста одрастања.

За мање од месец дана треба да изаберемо наш пут. Ја мислим да свако треба да упише оно што воли и што жели, небитно да ли је то медицинска, техничка или уметничка школа. Са наших петнаест година, пао је велики терет на нас, да бирамо своју будућност. Свакако и са свим тим стварима једва чекам средњу школу, нове другаре, нове наставнике, тад већ професоре, ново све.

Хвала свима за ових прелепих осам года и збогом мојих петнаест година.

Емилија Недић, 8. разред, Одељење на даљину

Само пријатељева рука вади трн из срца

Пријатељство влада светом. То је једно царство. У том царству пријатељ све може: да утеша, обрише сузе, насмеје и усрећи.

Прави пријатељ може да утиче тако да на тренутак заборавиш шта те мучи. Он те добро познаје, зна све твоје врлине и мане и воли те због њих. Кажу да се прави пријатељ познаје у невољи. Када је тешко пријатељ те неће напустити, саслушаће те и са њим можеш да причаш о свему, о својим тајнама и недоумицама. Када је тешко, сетим се свог пријатеља. Када са њим поделим проблем, делује да није све тако тешко.

Треба веровати у пријатељство. Ко верује у пријатеље, верује у добро.

Ива Вујасин, 6. разред, Институт за мајку и дете

Он је улепшао моје детињство

Када сам имао шест година, од тате сам добио на поклон штене енглеског сетера.

Било је мало и пуфнасто, са дивним црним очима. Пас ми се веома допао, а по боји длаке дао сам му име Бели. Ја сам га хранио, мазио и проводио доста времена са њим. Као да је осећао да га много волим, и он је мене обожавао. Стално ме је пратио, мотао ми се око ногу, умиљавао.

После годину дана Бели је порастао, али је мене волео више него читаву моју породицу. Када га тата и ја одведемо у шетњу поред реке, истрчи се, па ме онда непогрешиво пронађе и тражи да га мазим. Када сам нерасположен, Бели као да то осећа и покушава да ме орасположи на свој начин.

Мој пас Бели је улепшао моје детињство и још увек то ради. Волим мог Белог.

Младен Вучетић, 5. разред, онлајн настава

Позориште у кући

Дан је био облачан, не баш прикладан за изненађење које сам смислила. Ипак, то ме није зауставило да направим још један план који је на крају и успео.

Био је мамин рођендан и ја сам кренула да правим њену омиљену торту “Чоколадни меч” и украсила је најлепшим детаљима. Пошто сам имала још времена, узела сам да

средим нашу малу оазу мира. Није било неког посла, само сам очистила оно што је остало кад мама није стигла. Скувала сам чак и ручак, тачније, кувала сам кромпир пире и пекла сам роштиљ. Дшло је и време кад је мама стигла са посла. Сви смо је сачекали и одушевили је изненађењем. Мама се баш обрадовала и пустила сузу.

То је било најлепше и најбоље изненађење икад које смо приредили нашој дивној мами, било је то мало позориште у кући.

Милица Суботић, 7. разред, Нови Београд

Да сам ја чаробњак

Свако дете воли да машта, да сања своје снове, па тако и ја. Да могу, створио бих чаробан свет у коме влада осмех и сви су задовољни.

У том свету болести не постоје и сва деца су срећна. Цео свет бих обојио црвеном бојом љубави. Потрудио бих се да претворим непријатеље у пријатеље, тугу у срећу, сузе у смех. Позвао бих сунце да стално украшава земљу. Направио бих кућице за напуштене све птице, оставио храну за све животиње у шуми. Забранио бих ратове и мржњу.

Да могу, летео бих до Месеца, пливао са делфинима, пењао се на највише планинске врхове. Све што ми је потребно могао бих да направим својим рукама.

Све ово је могуће јер у сваком од нас лежи мали чаробњак који може учинити свет бољим.

Стеван Стојаковић, 5. разред, онлајн настава